

освѣтете нощѣ съ фенерче прѣдния край на тѣлото му и той веднага се скрива въ дупкитѣ си.

— Може би човѣкътъ съ фенера ги плаши съ шума, който произвежда? — попита Павелъ.

— Не, мое момче! Ако учениятъ прави наблюдения, той ще вземе всички мѣрки за да избѣгне такива груби грѣшки. Освѣнъ това съ многобройни опити е доказано, че дъждовниятъ червей е съвсѣмъ глухъ; обаче той много добрѣ усѣща, кога се търси почвата. Можешъ колкото искашъ да викашъ, свиришъ, или биешъ тжпанъ около него; това никакъ нѣма да го разтревожи. Но ако искашъ да го наблюдавашъ прѣзъ ноцната му работа, трѣба леко да стжпашъ по земята; иначе той усѣща и се крие.

— Че тия червеи винаги сж скрити въ земята и съвсѣмъ е невъзможно да се наблюдаватъ, каза Владко.

— Денемъ — да. Нима ти досега не знаешъ, че при дъждъ, влага, вечеръ и нощемъ дъждовнитѣ червеи пълзятъ по повърхността на земята, или пъкъ си изкарватъ тѣлото изъ дупката чакъ до задния край?

— Дъждовнитѣ ли червеи? — извика Владко съ удивление. Какво правятъ тѣ прѣзъ това врѣме върху земята?

— Търсятъ нѣщо за ядене. Дъждовнитѣ червеи дирятъ нощемъ кжсчета отъ листа и полуизгнили остатъци отъ растения, завличатъ ги въ дупкитѣ си и тамъ ги ядатъ.

— Значи тѣ иматъ много развитъ мирисъ, щомъ могатъ безъ очи да си намиратъ храна? — каза Павелъ.

— Мирисътъ имъ едва ли ще е толкозъ остъръ, но все пакъ тѣ не сж лишени съвсѣмъ отъ